Svenska Canada-Tidningen

Printed and published every Thursday by the CANADA WEEKLY PRINTING COMPANY, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 225 Logan ave., Winnipeg, Man. P. M. DAHL, Mgr.

Telephone: A 9011.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i förskott	$2.00
Halvt år, i förskott	[illegible]
Helt år till Förenta Staterna	2.50
Helt år till Sverige	2.50
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas alt. i registrerat bref som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa sistnämnda, om ej behöfva registreras, böra gjorda ställas till The Canada Weekly Printing Co., Ltd.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, omfoldes att insända både den gamla och den nya adressen.

Inskrivningsprenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adressetappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger, ... $1.50
Äktenskapsannonser med svart ram och hors $1.50

Förlovningsannonser, önskas, etc. 50c per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för annonsering bör all tid insändas i förskott.

Torsdagen den 14 Oktober 1920.

VÅR FÖRMODAN att järnvägarnas hutlösa krav skulle röna ringa kritik hos regeringen besannade sig. Regeringens utlåtande är väl det ömkligaste stycke "statsklokhet", som någonsin utportionerats och dock har vårt folk ej havt tillfälle att bliva kräsmagade.

Regeringen ger nämnden litet mild kritik och om man läser mellan raderna, tyckes den blott vara tillkommen för syns skull. Nämnden får i uppdrag att omarbeta sitt utslag men ingalunda någon bestämd fingervisning om i hur vid grad omarbetningen bör ske. Någon reell nedprutning i de svindlande fraktsatserna och passagerareavgifterna kunna vi sålunda knappast vänta på — och det var väl ej heller regeringens mening.

Den enda riktiga lösningen av frågan hade ju varit, att regeringen helt suspenderat de nya avgifterna samt låtit de gamla gälla ,tills nämnden toge sitt förstånd tillfånga samt framlade acceptabla förslag — om nu över huvud taget någon som helst förhöjning är av nöden.

Det egendomliga är att regeringen åtminstone för syns skull fördömer de nya avgifterna, men det oaktat låta de dem äga gällande kraft under det att nämnden skall få tid att revidera dem. Uner tien får folket betala och det är ju det som tyckes vara meningen. Denna gång blir nog ej nämnden så snar att komma med utslag, ty den och kapitalisterna, vilkas hejdukar de äro, ha ju allt att vinna och intet att förlora genom att draga ut på tiden och sedan möjligen komma med några fattiga procents reducering.

EN VÄDJAN till kvinnorna i Saskatchewan samt i de övriga prärieprovinserna utsände den 22 sept. Mrs. M. L. Burbank, sekreterare för Women Grain Growers med anledning av den förestående referendumomröstningen d. 25 oktober. Hennes budskap lyder som följer:

"Ni stå nu inför ett ovanligt tillfälle att utföra ett omedelbart och effektivt arbete. Den 25 oktober komma kvinnorna i de tre prärieprovinserna att uppnå ett privilegium, för vilket tusentals kvinnor i det förflutna ha varit villiga att nästan ge sina liv. Detta privilegium består uti rättigheten att kunna avgiva sina röster emot importerandet av spritvaror såsom dryck. Skola vi bevisa, att vi äro tillräckligt intresserade i denna fråga för att begagna oss av detta privilegium, även om det medför en del personliga obehag ,eller äro vi så apatiska, att vi skola låta spritintressena triumfera?

Tag det ej för garanterat att förbudet skall genomföras. Spritintressena kämpa för sina liv samt komma att spara intet för att vinna. Låt därför ej det faktum, att det är en brådskande tid på farmen söva edert samvete samt hindra er att fullgöra eder plikt.

Som vi alla veta sändas tusentals spritannonser genom postverket och under den nuvarande lagen kan man importera all den sprit, man kan betala för. Vi veta alla, att det finnes tillfällen, då en man skaffar pängar för sprit, fast hans barn få gå hungriga. Men den kommande referendumomröstningen giver eder ett tillfälle att avskaffa det nuvarande beklagansvärda systemet. Glöm ej att rösta!

Vi tro att vi på förhand veta, hur de flesta kvinnor vilja rösta. Men den något ovanliga ordalydelsen på röstsedeln gör det lätt att rösta emot, vad man egentligen vill. Därför böra ni vara aktsamma om att placera edert X i den kolumn, där det står "Yes", om ni önskar rösta för förbud. Men kom då ihåg att ej göra något annat märke på röstsedeln, ty i så fall blir den ej medräknad. Som nu kvinnorna rösta för första gången, kommer den andra sidan utan tvivel att hoppas på många kasserade röstsedlar. Men låtom oss handla så att de bliva missräknade."

Sagda artikel talar för sig själv och vi vilja endast fästa våra läsares uppmärksamhet på den ledare för den 30 september, i vilken vi redogjorde för, vilka personer som enligt Canadas lag ha rösträtt.

EETT ANNAT INTRESSANT exempel på de metoder, som adopterats av den "osedda regering", som tillverkar den publika opinionen, återfanns nyligen i dagtidningarna.

Där stod nämligen att läsa följande: "Nuvarande förhållanden påvisa, att det ej finnes någon önskan om, att vetenämnden återupplivas. Sedan vetenämnden upphörde att funktionera i början av september, har det praktiskt taget ej förefunnits något krav på att kontrollen skulle återetableras. Inför det faktum att det fanns en stor skara, som önskade, att nämnden skulle övertaga detta års skörd, anser man i officiella kretsar, att den nuvarande tystnaden är ett kriterium på, att var och en intresserad däri acceptrar den nuvarande öppna marknaden."

Faktum är att de olika farmarorganisationerna i Canada önskat bibehållandet av vetenämnden, men att de böjt sig för regeringens proklammation om att ingen vetenämnd skulle få existera.

Under en sådan hopplös situation, då de mest intresserade bestämt förvägrades sina rättigheter, upphörde man naturligtvis med att ropa på en vetenämnd — väl vetandes att detta vore lönlöst. Detta faktum har regeringen nu tagit som ett tecken på, att ingen önskan förefinnes om upprättandet av en vetenämnd. Och med sin vanliga fräckhet och sin oförståelse för folkets önskningar publicera de nu dessa moraliskt falska tidningsartiklar.

Men låtom oss skåda bakom kulisserna. Detta regeringens skändliga tilltag är endast ett utslag utav dess strävan att genom tidningspressen påtvinga folk en falsk uppfattning av rådande förhållanden. Den nuvarande federalregeringen, som ju blott tjänar kapitalistintressena och ej folket, visste att de stora bankerna fruktade, att ett annat är av kontroll skulle bereda vägen för etablerandet av statsmonopol inom sädeshandeln.

Penningmagnaterna ha nu fått sin önskan uppfylld på farmarnas bekostnad. Farmarna, som med svett och möda avtvungit jorden dess rika skörd, få under nuvarande förhållanden endast en ringa ersättning för allt sitt arbete. De flesta farmare befinna sig i den omständigheten att de äro tvungna att till vad pris som helst sälja sin säd. På grund därav präss as priset nu ned till det lägsta möjliga. När så de stora penningfurstarna inköpt denna säd för en spottstyver, höja de priset samt göra miljoner därav.

Åter ett annat exempel på att mellanhänderna taga vinsten samt att den reproducerande klassen blir skändligt bedragen. Huru länge skola Canadas farmare tåla att kapitalisterna genom den nuvarande federalregeringen berövar dem frukterna av deras arbete? Huru länge skola de fördraga att på detta sätt göda kapitalisternas gamar?

EN SAMMANLAGDA befolkningssiffran i de tre största städerna i Förenta Staterna är något över tio miljoner. Deras sammanlagda areal är 605 kvadratmil. Detta betyder att i New York, Chicago och Philadelphia bo 1,7000 personer på kvadratmil under det att genomsnittssiffran för landet i sin helhet är endast 35 personer på kvadratmilen.

Vilka olycksdigra följder en dylik koncentrering innebär, kan man blott svagt ana. I Canada ha vi till all lycka ej så stora städer, men även hos oss pågår en landsbygdens avbefolkning. Jordbruket — landets viktigaste näring — löper stor fara att bliva alldeles övergiven, då farmarnas söner draga sig in mot städerna. För tio år sedan voro 81 procent av vår befolkning bosatta på landet och i dag består endast 45 procent av vår befolkning av farmare.

En av orsakerna till detta sorgliga faktum måste ligga i den omständigheten att farmarna enligt statistiken förlora 110 miljoner dollars årligen under det att fabrikanterna förtjäna 260 miljoner. Tariffen kostar Canadas folk 500 miljoner årligen, av vilket endast 10 miljoner går till den federala skattkammaren, under det att 400 miljoner hamnar i fabrikanternas fickor.

Men det enda medlet mot detta och andra skriande orättvisor är att farmarna själva taga hand om regeringen samt utesluta kapitalistintressena, vilka länge nog syndat på nåden.

BILDNINGEN synes stå på en mycket låg ståndpunkt vid våra universitet. I dagtidningarna omtalas med en viss förtjusning hur de kvinnliga stundenterna vid Manitoba universitet "invigde" de nykomna studentskorna eller som vi på svenska kallade dem för juniorerna.

Deras ögon förbundos, deras halsar smordes med sirup, deras näsor rödmålades, deras halsar gurglades, öronen fastsattes med plåster, läpparna hopklistrades också med plåster. Tja, för att ej själva ilskna till vilja vi ej redogöra för de andra dumheterna.

Vi visste ju att dylika barbarmetoder användes i det ljuvliga Förenta Staterna. Men vi hade hoppats, att det unga och fria Canada skulle vara kemiskt ren från sådana idiotiska upptåg. Dock — vi hade bedragit oss.

När vi skåda tillbaka på våra egna studentdagar, kunna vi ej underlåta att i vårt stilla sinne tänka på den stora skillnaden. Där behandlades en nykommen student som en fullvuxen människa och ej som en osnuten unge.

Att behandla de nykomna stundenterna och studenskoran på ett dylikt vis är en stor skam och nesa både för dem, som utöva behandlingen och för dem, som underkasta sig densamma.

Mången kanske försvarar det och kallar detsamma för oskyldigt skoj. Men den, som så gör, besitter ej ens de elementära och rudimäntära egenskaper, som fordras av ett så kallat civiliserat folk.

Varje stundent — manlig eller kvinnlig — som gör sig skyldig till något dylikt eller underkastar sig något dylikt, borde behandlas som barnungarna i gamla landet — d. v. s. de bor-

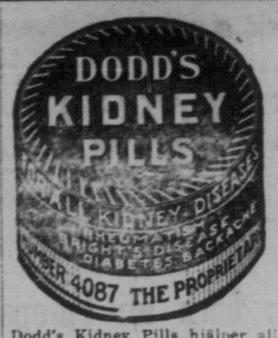

Dodd's Kidney Pills hjälper allt former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodds Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

Vid skogssjöns rand.

Det lider mot kväll och natten är nära,
all dagens jäktande oro är över.
Till tröttat ett sinne kvällsvindar bära
den frid, som lisar och söver.
Här invid skogssjöns bryn är så stilla,
blott vågorna sakta skvalpa mot strand
och suset i skogen tycks som en villa
— jag drömmer mig borta i sagans land.

Allt bittert, allt ont och all fåfäng möda
och strider heta, som varit förgäves
förglömmas vid fläktarnas smek, som döda
det hat, som i barmen häves.
Med vildhetens skalv allt i mitt hjärta
jag flyktade rädd för mitt eget jag.
Förbittrad jag ville slå och ge smärta
och hämnas och följa min egen lag.

Där ute i livet elden mig bränner
och tusen nålstyng mig sticka och plåga.
Först här vid min skogssjö lugnet jag känner,
som släcker all vredens låga.
Ack, liv du liknar sträckbänkens fasa,
förvandlar oss alla till vilda djur;
vi plåga oss själva, som galna rasa,
slå huvu't mot hatets och vredens mur.

Här ute är frid och glömska och lisa,
här ute balsamiskt lugn jag förnimmer.
Hör, skogen sjunger sin kvällsliga visa,
oron från hjärtat försvinner.
Si, vila och domna vill jag, drömma
mig bort ifrån världens glupande gam
och andas din frid natur, livet glömma
med himmel och skog såsom ändlös ram.

Reimar Remidav.

Yukon.

Befolkningen därstädes stiger under sommartiden till omkring 9,000 personer och under vintertiden till 6,000, enär man beräknar att omkring 3,000 årligen vistas på kusten under vintern. Terrotoriets enda industri är gruvdrift, huvudsakligast guld, av vilket nästan allt tages i trakten av staden Dawson. Det mesta av detta guld togs fordom ut genom de gammalmodiga metoderna av guldvaskning. Men många kapitalister ha nu börjat exploatera fältet, vadan man nu begagnar sig av muddderverk och hydraulisk gruvdrift så väl som guld -och silverkvarts gruvdrift.

Den totala avkastningen av guld för året 1916 var $4,376,393. Elektrisk kraft samt vattentillgång erhållas från långt avlägset liggande platser om nödvändigt. Koppar erhålles även vid White Horse.

Den federala regeringens för en tid sedan ikraftträdande beslut att intill januari 1921 upphäva royalty av 2½ procent på försäljningen av produkterna av koppararter kommer, enligt vad man med största säkerhet tror, att i mycket hög grad inom territoriet stimulera gruvindustrien i koppar.

En stor del av de grönsaker, som konsumeras inom territoriet, odlas därstädes. Men alla andra livsmedel måste införas från andra orter.

Tyngre maskineri för gruvdrift utgör en betydande del av territoriets import. Yukon inköper årligen sammanlagt för flera millioner dollars av varor från andra platser.

Alla bekvämligheter finnas nu inom territoriet, såsom ångbåtslinjer, järnvägsförbindelser från Seattle, Vancouver och Victoria till Dawson. Dessutom finnes ett utomordentligt vinter "stage relay" system för resor till och utom territoriet, vadan förbindelser lätt kunna nås under vilken som helst tid av året.

Territoriets metropol och säte för regeringen är staden Dawson City, som har omkring 4,000 innevånare. Staden äger fem järn -och stålgjuterier, fem sågverk, fem kyrkor ,tre skolor, ett sinnessjukhus, rådhus samt offentliga byggnader till ett värde av $500,000, tjugo ångbåtar, tre operahus, fem dockor, tjugonio hotell, perfekt brandskydd, vattenledning, elektriskt ljus etc. Staden utrustar de expeditioner som begiva sig tillKlondike för att finna guld och den exporterar årligen för många miljoner guldstoft.

under det att fabrikanterna förtjäna 260 miljoner. Tariffen kostar Canadas folk 500 miljoner årligen, av vilket endast 10 miljoner går till den federala skattkammaren, under det att 400 miljoner hamnar i fabrikanternas fickor.

Men det enda medlet mot detta och andra skriande orättvisor är att farmarna själva taga hand om regeringen samt utesluta kapitalistintressena, vilka länge nog syndat på nåden.

BILDNINGEN synes stå på en mycket låg ståndpunkt vid våra universitet. I dagtidningarna omtalas med en viss förtjusning hur de kvinnliga stundenterna vid Manitoba universitet "invigde" de nykomna studentskorna eller som vi på svenska kallade dem för juniorerna.

Deras ögon förbundos, deras halsar smordes med sirup, deras näsor rödmålades, deras halsar gurglades, öronen fastsattes med plåster, läpparna hopklistrades också med plåster. Tja, för att ej själva ilskna till vilja vi ej redogöra för de andra dumheterna.

Vi visste ju att dylika barbarmetoder användes i det ljuvliga Förenta Staterna. Men vi hade hoppats, att det unga och fria Canada skulle vara kemiskt ren från sådana idiotiska upptåg. Dock — vi hade bedragit oss.

När vi skåda tillbaka på våra egna studentdagar, kunna vi ej underlåta att i vårt stilla sinne tänka på den stora skillnaden. Där behandlades en nykommen student som en fullvuxen människa och ej som en osnuten unge.

Att behandla de nykomna stundenterna och studenskoran på ett dylikt vis är en stor skam och nesa både för dem, som utöva behandlingen och för dem, som underkasta sig densamma.

Mången kanske försvarar det och kallar detsamma för oskyldigt skoj. Men den, som så gör, besitter ej ens de elementära och rudimäntära egenskaper, som fordras av ett så kallat civiliserat folk.

Varje stundent — manlig eller kvinnlig — som gör sig skyldig till något dylikt eller underkastar sig något dylikt, borde behandlas som barnungarna i gamla landet — d. v. s. de bor-

Bruket av delikatesser och konserverad föda synes vara den största anledningen till vår tids många skiljsmässor.

Ju flera tal mr Meighen håller, ju tydligare blir det för en och var, som ser på prisfrågan från konsumentens synpunkt, att han intet har att vänta från regeringens sida.

MENEDAREN.

Originalberättelse av Reimar Remidav.

Lars Jonson var en mångbetrodd man i sin socken. Han var kommunalordförande och kyrkovärd och det glunkades om, att han hade stora utsikter att snart bliva nämndeman.Den, som kände Lars Jonson, förundrade sig ej över hans framskjutna ställning i socknen, ty han var vaken och intelligent och dessutom ansågs han som den förmögnaste mannen på många mils omkrets.

Men framgången steg Jonson åt huvudet. Han ville vara lika pampig som de stora affärsmännen i den närliggande staden. Och så begynte han spekulera och satte in pängar i ett stort företag bara för äran att få heta direktör. Bolaget gick snart omkull och därvid förlorade Jonson en stor del av sin förmögenhet.

Trots denna åderlåtning lät Jonson ej varna sig. Han inköpte den största diversehandeln i socknen samt förenade med densamma även grosshandelsaffär. För att ej gå miste om direktörstiteln ställde han affären på aktier och bildade bolag, för vilket han själv blev direktör. Nu trodde han sig snart kunna återfå sina förlorade pängar.

Till en början gick det bra. Men när Jonson i sin iver att snart samla en ny förmögenhet började använda mindre hederliga affärsmetoder, drog sig folk för att inlåta sig i affärer med honom, vådan omsättningen betydligt förminskades och därmed även vinsten.

Jonson hade aldrig havt några kyrkliga intressen och hans kyrkvärdskap var blott ett utslag av hans fåfänga. Nu, när han fått stiligare titlar att ståta med, hade han också avsagt sig detsamma. Hans moral var varken bättre eller sämre än den stora mängdens, fastän han tack vare sin klokhet alltid lyckats se sig sken av att vara en hederlig man.

Nu sedan han fått så stort umgänge i staden, började han allt mer jämka på, vad rätt och rättfärdighet krävde. Och hans läromästare blev en grosshandlare med tvivelaktig moral Jonson var ej fullt så smidig som denne, därför misslyckades han i längden med att uppehålla sin ställning och sitt goda anseende i socknen.

En vacker dag blev han och hans firma, som han på senaste tiden varit ensam ägare av, försatt i konkurs. Fordringsägarne blevo storligen förundrade över, att tillgångarna ej voro större, men som intet bevis fanns, fick konkursen ha sin gilla gång.

En tid efteråt lyckades likväl en av fordringsägarna leda i bevis att Jonson gjort sig skyldig till falsk konkurs, varför målet ånyo togs upp. Följden blev att Jonson för mened, förfalskning och svikligt förfarande mot borgenärer dömdes till åtta års straffarbete jämte ständig förlust av medborgerligt förtroende.

Nu trodde man, att detta skulle nedbryta den förut så myndige mannen. Men däri misstog man sig. Jonson uppträdde stolt och struskt inför rätten och ej ens hans makas tårar berörde honom det ringaste.

I fängelset försökte han spela samma höga herre som förut samt låg alltid i delo både med bevakningen och direktören. När han efter tre års förlop kom ut på gemensamhetsavdelningen, upphävde han sig själv till ett slags förstyre för de andra tack var sin intelligens, sin råhet och sin överlägsna kroppsstyrka.

Jonson hade dock ej varit gemensamhetsfånge längre än ett år, förrän han fick ett brev från sin hustru, vilket denne skrivit på sin dödsbädd. Detta grep honom djupt och från denna stund var Jonson som en annan människa. Ingen mer än pastorn fick en inblick i den förtvivlade strid mellan gott och ont, som nu rasade i hans själ. Hans ånger var den verkliga ånger, som åstadkommer bättring till frälsning. Hans medfångars hån och stickord över hans förändring fördrog han tåligt.

Omsider randades frigivningens dag också för honom. Men den Lars Jonson, för vilken fängelsets lås och gallor nu öppnades, var en bruten och böjd man med gråhnat hår och fårat ansikte.

Så var han då fri. Nej, icke fri, ty ännu hängde som ett damoklessvärd över honom — domen om det medborgerliga förtroendets förlust.

Han var en brännmärkt människa. Långt bättre hade det varit för honom, tyckte han ,att tridfullt och lugnt ha fått dö inom fängelsts murar skyddad för världens fientliga blickar. Hans hustru var ju död och barn hade han inga havt.

Med tårlösa ögon stirrade han på den frodiga grönskan och han tycktes nästan fasa för att gå utför backen, som ledde ifrån fängelset ned mot staden. Omsigder bemannade han sig och följde vaktkonstapeln, som hänsynsfullt nog ej stört den gamle mannen i hans tankar.

Han for nu först till sin bror, som var en fattig torpare i samma socken, där han själv varit en så mäktig man. Under sin välmakts dagar hade han aldrig velat veta av honom, emedan han ej gått in på att vara honom behjälplig i hans affärsmanipulationer. Men det tyngst vägande skälet var, att brodern varit så kallad läsare. Nu lönade denne ont med gott och mottog sin bror i sitt torftiga hem.

Det var dock ej meningen, att Lars Jonsen skulle stanna där för alltid, ty den fattige toparen hade ej råd att försörja honom i all synnerhet som Lars nu var så nedbruten, att han ej orkade med kroppsarbete. Han ville blott här se sin makas grav samt vila ut en tid, innan han tillträdde en bruksbokhållareplats, som en av fängelsepastorerna skaffat honom.

Efter vilotidens slut finna vi Lars Jonson på sin plats vid bruket. Att det skulle bliva svårt för honom ute i livet, hade nog Jonson förstått, men verkligheten överträffade vida hans dystra aningar. Brukspatronen höll honom alltid om ryggen och lät honom till och med äta hos sig. Så gjorde i stället de övriga bokhållarna och tjänstemännen på bruket livet surt för honom.

Då han ej ville gå in på att i smått bedraga sin principal, som de andra gjorde vid försäljning av avfall och dylikt, slungade de honom i ansiktet, att en som stulit så mycket själv i sina dagar, hade ingenting att säga, om de ville litet bättra på sina små löner. Följden blev att bokhållarna begingo sina små bedrägerier utan Jonsons vetskap samt att förhållandet mellan honom och de andra blev allt **kyligare.**

Varje dag fick han uppbära stickord och mera eller mindre tydliga anspelningar om sitt förra liv. Jonson teg och led, ty han ville ej skvallra. Det ansåg han omanligt. Men uppe på sin kammare vändades han och bad om kravt att tåligt lida, när han någon gång kände sitt forna stolta humör vilja resa sig på nytt.

En annan anledning till skämt och hån funno hans kamrater i Jonsons stora kyrklighet samt i hans avhållsamhet. Det gick ingen dag utan att de kommo med försmädliga och sårande yttranden. Och till på köpet hade ett par par av de yngsta bokhållarna varit nog lumpna och äreförgätna att egga upp brukets halvstora pojkar mot honom. När nu den stackars Jonson visade sig ute, kunde han ibland få en hel pojksvärm efter sig och då haglade de råaste glopord över honom.

Men krukan går så länge.... En dag tröt också den stackars Jonsons tålamod. Bokhållarna sutto nämligen och talade om, att en handlare nere i byn, som starkt misstänktes för olaga brännvinsförsäljning, behövde en dräng i sin tjänst. Då yttrade en: "Jo, den, han skulle allt behöva en karl, som ej fick vittna eller svärja vi tinget, för var gång han blir instämd. Är det ingen, som kan vara den hederspaschan till hjälp och skaffa honom en lämplig person?" Därvi tittade han menande på Jonson. De övriga brusto i gapskratt. Detta blev Jonson för mycket. Vit som ett lakan steg han hävtigt upp samt sprang på dörren men ej nog fort för att slippa höra yngsta bokhållarens fräcka utrop: "Tog du åt dig, gamla långholmare?"

Den präktiga patron blev förvånad och ledsen, när Jonson med alla tecken till stor upphetsning rusade in i hans rum och begärde sitt ögonblickliga avsked. Han tog genast reda på saken och avskedade i stället ögonblicken ett par av de värsta bokhållarna. De övriga fingo sig en duktig skrapa.

Men Jonson ville på inga villkor stanna kvar och detta fann ju patron ganska naturligt. Han var nog vänlig att sätta sig i förbindelse med fängelsepastorn och genom hans hjälp lyckades de skaffa Jonson en ny plats.

På det nya stället upprepades samma historia om än med någon variation. Fängelsepastorn var dock outtröttlig i att hjälpa honom på nytt. Men överallt blev resultatet detsamma. Så fort det blev bekant, vem Jonson var, och det kom alltid på något förunderligt vis i dagen — så började förföljelserna på nytt.

Än på det ena och än på det andra sättet fick han alltid äta upp, att han var en före detta fånge, före detta långholmare med flera liknande grova och förolämpande uttryck.

De ständiga förföljelserna och den därav alstrade moraliska osäkerheten undergrävde förfärande hastigt hans redan förut brutna hälsan.

Men en dag, när livet blev honom för tungt, när allt syntes i svartaste svart, gick han upp på sitt rum och riglade sin dörr. Först framtog han en revolver och betraktade den länge. Men så mumlade han för sig själv: "Som en missdådare har jag levat, som en missdådare skall jag dö." Så tog han i stället fram ett rep, som han band i en krok i taket.

På sitt bord lade han en lapp, på vilken han skrivit:

"Herre Gud, barmhärtiga Gud förlåt en stackars svag och arm syndare, som ända i det sista bryter mot dina bud genom att själv avhända sig livet. Men käre Herre, du har själv sett hur armt och enländigt mitt liv är, Mottag mig för Jesu Kristi skull. Amen!"

Och längre ned på lappen stod det: "Kära, goda pastorn döm mig icke för hårt. Tack för all visad kärlek mot en arm syndare. Bed för mig. Pastorns forna fånge, den arma och olyckliga

Lars Jonson, Nr. 312."

Om morgonen, när grannarna bröto in dörren, hängde Lars Jonson i taket med hopknäppta händer.

En stackars frigiven hade lämnat livets törnströdda stig, en av människor förkastad och förhånad hade gått in i den eviga vilan.

Den ökände f. d. löjtnant Frank H. Smith — kallad Hardboiled Smith — blev som bekant dömd till tre års fängelse för att han i Frankrike plågat amerikanska soldater. Straffet nedsattes till 18 månader och nu i dagarna meddelas det, att han sluppit ut efter att ha avtjänat endast litet över 9 månader av detta nedsatta straff. Smith tyckes i sig själv vara en råbarkad buse och för att vara rättvisa måste vi medge att han synes ha fått lida för befälet "högre upp." Men även om man tager detta i betraktande så var hans dom lindrig nog. Men detta hindrade ej Wilson att benåda en man, som våldfört sig på soldaterna rättigheter, under det att han fortfarande tvekar att benåda eller frigiva politiska fångar, vilka intet annat brott begått än att de kämpat för idéer.

Sekreteraren för skohandlarnas organisation påstår, att skor nästa vår komma att bliva från 10 till 15 procent billigare. Den sparsamme får därigenom ett nytt tillfälle att spara. Allt vad han behöver göra är att för sex månader uppskjuta med inköpet av sina vinterskor. På så sätt kanhända att han får dem billigare.

Presidentämbetets ära tyckes ha sjunkit i Förenta Staterna. Låt nu vara att Wilson skändat detta ämbete så mycket som det i mänsklig förmåga står att göra. Men hans efterföljare på tronen in spe, guvernör Cox, borde i alla fall ha betänkt sig två gånger, innan han kallade sin republikanske medtävlare om ämbetet för "en smygande gorilla". Dylika råa uttryck hör väl annars hemma bland hamnbussläktet och bland dräggen.

Istället för att aga sin olydiga och vanartiga dotter avhände sig för en tid sedan en man i California livet, sedan han först mördat sin dotter. Han efterlämnade en skrivelse, i vilken det bland annat sades: "Här i landet kunna vi ej aga våra barn." Faktum talar för sig själv.

de få ett gott kok stryk av ett smidigt björk ris på bara....hm.... hm....

Resultat uppnådda genom

SYSTEMATSIKT SPARANDE

Månatliga insättningar av

	$1.	$2.	$5.	$10.
1 år —	12.20	24.39	60.98	121.96
2 år —	24.78	49.52	123.80	247.60
3 år —	37.70	75.41	188.52	377.04

DET ÄR EN SPARBANKSAVDELNING VID VARJE FILIAL AV

The ROYAL BANK of Canada

Kapital och reserv $38,000,000
Totaltillgångar över $590,000,000

SMÅ BANK-KONTON

Många personer skjuta upp med att öppna ett sparbankskonto, tills de känna att de ha en summa stor nog att som gör det något värt. Detta är varför de aldrig få vanan att spara.

Öppna ett konto med oss genom en deposition av $1 samt insätt $1 var vecka eller månad, tills ni kan öka summan av er periodiska deponering.

VI VÄLKOMNA SMÅ KONTON.

THE CANADIAN BANK OF COMMERCE

Kapital $15,000,000. Reservfond $15,000,000

Till Grädd-Producenter.

Vi äro i den ställningen att kunna betala högsta priser för grädde samt även betala expressavgiften. Vårt mål är att göra kunderna nöjda. Vi hava trettio års erfarenhet i att tillverka smör och detta borde uppmuntra farmaren att skeppa till oss.

THE MANITOBA CREAMERY COMPANY, Limited.
846 Sherbrooke Street,
Winnipeg, Manitoba.
A. McKay, Manager. Referens: Bank of Toronto.

Med den nya frukten och grönsakerna kommer

KOLIK

och den kommer med gripande smärtor PLÖTSLIGT—

med liten eller ingen varning att kungöra sitt nalkande. En liten oförsiktighet i dieten, olika vatten under en helgdagstripp—de allra minsta orsaker äro nog att starta besvär.

Läkemedlet är enkelt. En flaska Chamberlains Colic & Diarrhoe Remedy alltid tillgänglig. Ha en nära till hands under varmt väder redo att bruka, då ni önskar det, ty när ni behöver det, behöver ni det genast. Ni känner er ej hågad att vänta, då denna gripande, tvistande smärta fortgår ohindrad. En eller två doser äro vanligen tillräckliga och en förbättring är märkbar från det ögonblick man tager den första dosen.

Pris 35 cents & 65 cents per flaska. Hos alla apotekare eller medicinhandlare.

Chamberlain Medicine Company, Limited. Toronto — Ontario.

Kan också erhållas från
HOME REMEDIES SALES, Dept, 9, 850 Main St., Winnipeg, Man.

England benämndes med detta namn först 829, då konung Egbert antog titeln av konung av England.

Tobak var lagligt betalningsmedel i Nordamerika, så länge detta ännu var en engelsk koloni.